

Emir Alisipahi

Sıfatsız Tamlama

tamsız
lafatsız

UPAS Yayın

-16-

“Sıfatsız Tamlama”

Emir Alisipahi

1. Edisyon: **Mayıs 2019**

2. Edisyon: **Şubat 2020**

upas.evvel.org

Yayına Hazırlayan

Zafer Yalçınpınar

E-posta

upasnesriyat@gmail.com

Emir Alisipahi (1997, İstanbul)

hakkımda;
hakkın da.
hakkımda aklın,
umrumda.
hakk'ın aklınsa,
hakkın aklımda.

Sıfatsız Tamlama

bu bedenin yükü ağır bana,
haykırır dururum köşe başlarında.
duymazlar sesimi,
bilirim.
ben,
bu kalıbın adamı değilim.
yolların kuytu ve zifirî paralellerinde,
sürünür adımlarım.
görür beni aç gezen köpekler.
bakışırız,
ağlaşırız.
yerle yeksan oluruz.
ben;
köpekle köpek olurum.
siz;
insanda,
insan kalamazsınız.
külliyen eziyet.

korunaklı bir yapım vardı.
  plerin yanından geçerken,
adımlarım geniŐler,
soluklarım burnumdan geçerdi.
açıklarda bir gemiydim,
dumanım belli belirsiz.
ve sığınadımdı gövdemin gölgesi.
ortada yoksun.
göz ucuyla umutlanıp,
artakalan bir heves gibi.

komadayım.
buralarda;
araftayım,
küçücüğüm,
farksız gibi.
öyle,
üstünkörü.

kendime geldiđim her ân,
yani;
fark ettiđim her ân,
zulüm bana.

bir yoksunluk var yerlerimde,
hissediyorum.
yetmeyecek.
biliyorum.

oysa yarım kalmanın ne demek olduğunu,
kavradım kendimce.
yarım kalmadan;
yarısını,
yarasını,
kaybını bulamaz insan.
kayboldum,
kaybedişlerim içinde.
içim,
nerede?

burnumun ucunda sanırım,
göremiyorum.
siz her şeyi karıştırdınız.
siz,
benimle göz göze değil;
burun buruna kanlı bıçaklı olmak istediniz.
geldiniz,
kör oldum.

siz,
bařtan sona.
ben,
sondan bařa.
allah kahretsin!
bak,
herkes kendini bir şeye dayandırarak yaşıyor.
evet.
iřte,
dayanamamak bu olsa gerek.

şimdi bir intiharın eşiğidir akılda kalan.
tükürüyorum o ağızındaki kanlı kadın kalıntılarını.
silkeliyorum üzerimdeki bütün acıları,
omzuma saçılan kepekler gibi.

kaşlarım da nüksetti artık,
dökülüyor her şey üzerimden.
bu deri bana ait değil.

kritik yapa yapa,
yargılarımı kıra kıra kendimde,
buldum büsbütün doğru zannettiğim imgeleri.
yok oldum,
tekrar tekrar silindim,
beynimle beraber.

nce beynimdeki koyunları kaptı,
yüređimdeki kurt.
sonra dađlandı yüređim,
dađ oldum,
Üzerime kzler diz kt.
iŖte o vakit yüređimdeki kurt,
beynimdeki çobanı kapmayı akıl etti.

vakit o vakit;

gördüm,
yandım.

işittim,
çürüdüm.

kabuklarım yaralarımın kılıfıydı,
ki kılıf dediğin minaresine göre biçilirdi.

kaderin cilvesinde,
gafil avlandım.

ne halthardayım kim bilir?
tasavvur ediyor içimden geçip gidenlerim.
heveslere kapılıp yaz meltemlerinde,
tasarrufsuz tükettiğim gün ışıklarımınla beraber,
tin'i teslim eden ifadeler veriyorum ay'a.

ve topraktayım bedenem.
günün idraklı tavrında,
yitip gideceğini bilen yağmurlardım,
dibimde biten toprak kokusunda,
hatrıma düřtü ölüm.
hatrına.

her yağmur yağdığında ağlarım ben,
ađlarım göklerle beraber.
yazgımız aynıydı;
tekrar tekrar yere çakılmak,
usanmadan.

kaderin cilvesinde,
gafil avlandım.

yoksa Şimdi uykulu mu gözlerin?
bak,
benim baŐparmađım koptu,
elim iŐlevsiz kaldı.
artık elimden ne gelir ki?
bak,
tepsi gibi buralar,
dümdüz.

kaldırdım kendimi,
valizledim dolabın bir köşesine.
küflenmeye yüz tuttum.

oralardayım,
gözüme ulaşan en yakın yerimde.
sana gül bahçeleri vadetmedim.
fakat;
günaşırı çiçek seven bir adamdım.
nezaketin insanlarca kabalık,
samimiyetin hafifmeşrep olarak nitelendiği,
o karanlık çağlarda.

et yığınlarım.
neden çiğneyemiyoruz birbirimizi?

içimin ukdesi.
izdüşümüm.

kaybet artık kendini,
yüzleşelim sessizce.

upas

upas.evvel.org

İstanbul, 2020